

τὴν κεραμείαν³ ἐπίχειρεν μανθάνειν, καὶ αὐτούς τε δημοσιεύειν ἐπιχειρεῖν, καὶ ἄλλους τοιωτούς παρακαλεῖν; Οὐκ ἀνόητον σοι δοκεῖ ἀν εἴναι οὕτῳ πράττειν; Καλ. Ἐμοιγε. Σωκ. Νῦν δέ, ὃ βέλτιστε ἀνδρῶν, ἐπειδὴ σὺ μὲν αὐτὸς ἀρτὶ ἀργη πράττειν τὰ τῆς πόλεως πράγματα, ἐμὲ δὲ παρακαλεῖς καὶ ἀνειδίκεις ὅτι οὐ πράττω, σὺν ἐπιστεψόμενα ἀλλήλους; φέρε, Καλλικλῆς ἡδη τινὰ βελτίω πεποίηκε τῶν πολιτῶν; ἔστιν ὅστις, πρότερον πουντός ὃν ἄδικός τε καὶ ἀκόλαστος καὶ σφραγίς, οἷά Καλλικλέα καλέει τε καὶ γέγονεν, ἡ ξένος ἡ ἀστος, ἡ θεούλος ἡ ἐλεύθερος; Λέγε μοι, ἐάν τις σε ταῦτα ἐξετάζῃ, ὃ Καλλικλεῖς, τι ἐρεῖς; τίνα φέσεις βελτίω πεποίηκεις ἀνδρῶν τῇ συνουσίᾳ τῇ σῇ; Όκνεις ἀποκρίνασθαι, εἴπερ ἔστι τοιόνδε τι ἔργον σὸν ἔτι ιδιωτεύοντος, πρὶν δημοσιεύειν ἐπιχειρεῖν; Καλ. Φιλόγνεικος εἶ, ὃ Σώκρατες.

§ 71. Σωκ. Ἀλλ' οὐ φιλονεικίᾳ γε ἐρωτῶ, ἀλλ' ὡς ἀληθῶς βουλέμενος εἰδέναι διντά ποτε τρόπου οἵτινες δεῖν πολυτεύεσθαι ἐν ἡμῖν. Ή αἱ λοιποὶ τοι ἀρχέπιμεληση ἡμῖν ἐλθόντες ἐπὶ τὰ τῆς πόλεως πράγματα, ἡ διπλας διτι βέλτιστοι οἱ πολῖται ὅμεν; ἢ τοι πολλάκις ἡδη ὠμολογήκαμεν τοῦτο δεῖν πράττειν τὸν πολιτικὸν ἀνδρα; ὠμολογήκαμεν ἡ οὖ; Ἀποκρίνου. Ωμολογήκαμεν· ἐγὼ ύπέρ σου ἀποκρίνουμαι. Εἰ τοίνυν τοῦτο δεῖ τὸν ἀγαθὸν ἀνδρα παραπενάζειν τῇ ἑαυτῶν πόλει, νῦν μοι συναρμοτοῦσίς εἰπὲ περὶ ἐκείνων τῶν ἀνδρῶν ὃν ὀλίγῳ πρότερον ἐλέγεις, εἰ ἔτι σοι δοκοῦσιν ἀγαθοὶ πολῖται γεγονέναι Περικλῆς καὶ Κίρανος καὶ Μιλτιάδης καὶ Θεμιστοκλῆς. Καλ. Ἐμοιγε. Σωκ. Οὐκοῦν, εἴπερ ἀγαθοί, δῆλον ὅτι ἐκαστος αὐτῶν βελτίους ἐποίει τοὺς πολῖτας ἀντὶ χειρόνων. Εἴποιει, ἡ οὖ; Καλ. Ἐποίει. Σωκ. Οὐκοῦν, ὅτε Περικλῆς ἤρχετο λέγειν ἐν τῷ δῆμῳ, γείρους ἡσκειν οἱ Ἀθηναῖοι, ἡ ὅτε τὰ τελευταῖα ἐλέγει; Καλ. Ισως. Σωκ. Οὐκ ἵσως δὴ, ὃ βέλτιστε, ἀλλ' ἀνάγκη ἐκ τῶν ὠμολογημένων, εἴπερ ἀγαθός γ' ἡν ἐκείνος πολίτης. Καλ. Τι σὺν δή;² Σωκ. Οὐδέν· ἀλλὰ τόδε μοι εἰπὲ ἐπὶ τούτῳ, εἰ λέγονται Ἀθηναῖοι δια Περικλέα βελτίους γεγονέναι, ἡ πᾶν τούτων διαφθαρῆναι ύπ' ἐκείνου. Ταῦτι γάρ ἔγιγνε ἀκούω Περικλέα πεποιηκέναι Ἀθηναῖούς, ἀργούς καὶ δειλούς καὶ λάθους καὶ φιλαργύρους, εἰς μισθοφοράν πρῶτον καταστήσαντα.³ Καλ. Τῶν τὰ ὥτα

— 5. Ἐν τῷ πίθῳ τὴν κεραμείαν.] Ἡσύχιος.

• Ἐν πίθῳ τὴν κεραμείαν μανθάνω. Παρομία ἐπὶ τῶν τὰς πρώτας μαθήσεις ὑπεροβαίνοντων· καὶ ἀπτομένων εὐθέως τῶν νεμγάλων καὶ τελείων ὡς εἴτις μανθάνων κεραμεύειν, πρὶν μαθεῖν πίνακας ἡ σλάλοτι τῶν μικρῶν πλάττειν, πίθῳ ἐγχειρεῖ

κ. τ. λ. τὸ οὐτά καὶ οἱ Ζηνόβιοι (Παροιμ. III, 65).

§ 71. 2. Τι οὖν δή;] Τι βούλει λέγειν διὰ τούτου; Τίσοι βούλεται τοῦτο; — 3. Πεποιηκέναι Ἀθηναῖούς, ὑστέρους . . . εἰς μισθοφοράν πρῶτον γαταστήσαντα.] Μαρτυρεῖ τούτοις καὶ Πλούταρχος (Πε-

κατεαγόντων⁴ ἀκούεις ταῦτα, ὡς Σώκρατες. Σωκ. Ἀλλὰ τάδε σὺνέτε
ἀκούω, ἀλλὰ οἴδα σαφῶς καὶ ἐγὼ καὶ οὐ, δτι τὸ μὲν πρῶτον
εὐδοκίμει Περικλῆς καὶ οὐδεμίχν αἰσχρὸν δίκην κατεψηφίσαντο
αὐτοῦ Ἀθηναῖοι, ἦνίκα χείρους ἤσαν· ἐπειδὴ δὲ καλοὶ κάγαθοι γε-
γόνεσαν ὑπ' αὐτοῦ, ἐπὶ τελευτῇ τοῦ βίου Περικλεος, κλοπὴν αὐ-
τοῦ κατεψηφίσαντο,⁵ ὅλιγου δὲ καὶ Θανάτου ετίμησαν, δηλονότι
ώς πουτροῦ ὅντος.

Ζ 72. Καλ. Τί σύν; τούτου ἐνεκκ κακὸς ἦν Περικλῆς; Σωκ.
Οὐνων γεῦν ἀν ἐπιμελητήσ καὶ ἵππων καὶ βοῶν⁶ τοιοῦτος ὡν
κακὸς ἀν ἐδόκει εἶναι, εἰ παρχλαβῶν μὴ λαχτίζοντας αὐτοὺς μη-
δὲ κυρίττοντας μηδὲ δάκνοντας, ἀπέδειξε ταῦτα ἀπαντα ποιοῦ-
τας δι αὔριότπτα. Η οὐ δοκεῖ σοι κακὸς εἶναι ἐπιμελητής ὁσ-
τισοῦν δτουοῦν ζώου, δς ἀν παρχλαβῶν ἡμερώτερα, ἀποδείξῃ
ἀγριώτερα ἢ παρέλαθε; Δοκεῖ ἡ οῦ; Καλ. Πάνυ γε, ἵνα σοι
χαρίσωμαι.⁷ Σωκ. Καὶ τόδε τοίνυν μοι χάρισαι ἀποκρινά-
μενος, πότερον καὶ δ ἀνθρωπος ἐν τῶν ζώων ἔστιν ἡ οῦ; Καλ.
Πῶς γάρ οῦ; Σωκ. Οὐκοῦν ἀνθρώπων Περικλῆς ἐπεμέλετο;
Καλ. Ναι. Σωκ. Τί σύν; οὐκ ἔδει αὐτοὺς, ώς ἄρτι ωμολογοῦ-
μεν, δικαιοτέρους γεγονέναι αὐτὶ ἀδικωτέρων ὑπ' ἐκείνου, εἴπερ
ἐκείνος ἐπεμελεῖτο αὐτῶν ἀγαθὸς ὡν τὰ πολιτικά; Καλ. Πάνυ
γε. Σωκ. Οὐκοῦν οἱ γε δίκαιοι ἡμεροι, ώς ἔφη Ὁμηρος;⁸ σὺ
δὲ τι φῆς; οὐχ οὗτω; Καλ. Ναι. Σωκ. Ἀλλὰ μὴν ἀγριωτέρους
γε αὐτοὺς ἀπέφηνεν ἡ οῖους παρέλαθε, καὶ ταῦτ' εἰς αὐτὸν, δυ
ἡκιστ' ἀν ἐβούλετο. Καλ. Βούλεισαι ωμολογήσω; Σωκ. Εἰ δοκῶ

ρικλ. § 9). Μισθοφορὴν δὲ ιδίως τὸν μι-
σθὸν τῶν στρατευομένων οἱ παλαιοὶ ἔκά-
λουν, ὡς φησι Σουΐδας (λέξ. Μισθοφορὰ),
κακθάπερ οἱ Γάλλοι soldo ιδίως καλοῦσι
τὸν διεδόμενον τοῖς στρατευομένοις μι-
σθὸν. Ἐνθάδε μέντοι περὶ παντὸς μισθοῦ
ἐκ τοῦ δημοσοῦ λαμβανομένου, ἐκδε-
κτέου τὴν μισθοφορὰν, ώς ἐσημειώσατο καὶ
δ' Ε. παραθέμενος καὶ τὸν Ἀριστοτέλην
(Πολιτικ. Β, 9, § 3) λέγοντα, «Τὰ δὲ
»δικαστήρια μισθοφόρα κατέστησε Περι-
»κλῆς.» — 4. Τῶν τὰ ὥτα κατεαγόντων
κ. τ. λ.] Τοὺς λακωνίζοντας τῶν Ἀθηναί-
ων βουλεται δηλοῦν Καλλικλῆς, περὶ δυ
αὐτὸς δ' Πλάτων ἀλλαχοῦ (Πρωταγ. σελ.
342) λέγει. «Οἱ μὲν ὥτα τε κατάγνυσ-
ται μεμούμενοι αὐτοὺς καὶ ἴμάντας περι-
ελίττονται, καὶ φιλογυμναστοῦσι, καὶ
βρυχεῖς ἀναβολὰς φοροῦσι κ. τ. λ. » Ἐ-
καλοῦντο δ' οἱ τοιοῦτοι καὶ ὠτοθλαδίαι
καὶ ὠτοκατάξιδες, διὸ τὰς ἐν τῷ πυ-
κτεύειν ἐγγειομένας τοῖς ωστὲ θλάσσαις ἡ
κατάξεις καὶ ἐν ἐκαίνῳ ἦν τὸ πρᾶγμα,

ώς ἀνδρίας τεχμήριον, ὅπερ ἐδήλωσε καὶ
Θεόκριτος (Εἰδ. κβ', 45) περὶ τοιούτου τι-
νὸς φήσας, ὅτι ἡν

Δεινὸς ἴδειν, σκληραῖσι τεθλασμένος
οὐκτα πυγμαῖς.

— 5. Κλοπὴν αὐτοῦ κατεψηφίσαντο.) Ἐπι-
θε Διόδωρον τὸν Σικελιώτην (XII, 39) καὶ
Πλούταρχον (Περικλ. § 31.32).

§ 72. 2. Όνων γεῦν ἄγ... καὶ βοῶν
κ. τ. λ.] Παράβαλε τούτοις δὲ λέγει Σενο-
φῶν (Ἀπομνημ. Δ, II, § 32.). — 3.
Γνα σοι χαρίσωμαι.] Γαλλιστὶ, ρούρ τους
faire plaisir. Ἐξηγεῖται καὶ Τίμαιος, «ἐ-
πεὶ τοῦ ἐν λόγῳ ὑποκτηταχλίνεται» τοῦτο
παρατιθέμενος τὸ χωρίον. — 4. Οἶγε δι-
καιοὶ ἡμεροι, ώς ἔφη Ὁμηρος.] Τοῦτο οὐ-
δαιοῦ τὸν Ὁμήρου ποιημάτων εὑρίσκε-
ται γῦν, πλὴν εἰ μὴ (φασὶν οἱ πρὸ ἡμῶν)
λέγει Πλάτων συμπεραίνων ἐξ οὐρανοῦ
οἱ Ποιητὴς (Οδυσσ. ζ, 120).

Τι δέ οἴγε δικαιοὶ τα καὶ ἀγριοι, οὐδὲ
δίκαιοι;
Ἐκ γύρω τοῦ ἀγρίων λέγεσθαι τοὺς μὴ

γέ σοι ἀληθῆ λέγειν. Καλ. Ἐστω δὲ ταῦτα. Σωκ. Οὐκοῦν, εἴ περ ἀγριωτέρους, ἀδικιωτέρους τε καὶ χείρους; Καλ. Ἐστω. Σωκ. Οὐκ ἄροιχθὸς τὰ πολιτικὰ Περικλῆς ἦν ἐκ τούτου τοῦ λόγου. Καλ. Οὐ σὺ γε φήσ. Σωκ. Μὰ Δί οὐδέ γε σὺ, ἐξ ὧν ὁμολογεῖς.⁵ Πάλιν δὲ λέγε μοι περὶ Κίμωνος, οὐκ ἔξωστράκισαν αὐτὸν⁶ οὗτοι οὓς ἐθεράπευεν, ἵνα αὐτοῦ δέκα ἑτῶν μὴ ἀκούσειαν τῆς φωνῆς, καὶ Θεμιστοκλέα ταῦτα ταῦτα ἐποίησαν καὶ φυγῇ προσεζημίωσαν; Μιλτιάδην δὲ τὸν ἐν Μαραθῶνι εἰς τὸ βάραθρον ἐμβαλεῖν ἐψηφίσαντο,⁷ καὶ, τεί μὴ διὰ τὸν πρύτανιν, ἐνέπεσεν ἄν.⁸ Καίτοι κύτοι, εἰ ἡσαν ἄνδρες ἀγαθοί, ὡς σὺ φήσ, οὐκ ὅν ποτε ταῦτα ἐπιτάχου. Οὐκοῦν οἶγε ἀγαθοὶ ἥνιοχοι κατ' ἀρχὰς μὲν οὐκ ἐκπίπτουσιν ἐν τῶν ζευγῶν, ἐπειδὴν δὲ θεραπεύσωσι τοὺς ἵππους, καὶ αὐτοὶ ἀμείνους γένωνται ἥνιοχοι, τότε ἐκπίπτουσιν οὐκ ἔστι ταῦτα οὔτε ἐν ἥνιοχειαί οὔτε ἐν ἄλλῳ ἔργῳ οὐδενί· ἢ δοκεῖ σοι; Καλ. Οὐκ ἔμοιγε. Σωκ. Ἀληθεῖς ἄρα, ὡς ἔιπεν, οἱ ἔμπροσθεν λόγοι ἡσαν, ὅτι οὐδένα ἡμεῖς ἴστεν ἄνδρας ὀγαθὸν γεγονέτα τὰ πολιτικὰ ἐν τῷδε τῇ πόλει σὺ δὲ ὁμολόγεις τῶν γε νῦν οὐδένα, τῶν μάντοις ἔμπροσθεν, καὶ πρειλου τούτους τοὺς ἄνδρας· οὕτοι δὲ ἀκεφάλησαν ἐξ ἴστοι τοῖς νῦν δυντες· ὡστε, εἰ οὕτοι ρήτορες ἡσαν, οὕτε τῇ ἀληθειᾳ ρήτορικῃ ἐχρῶντο, οὐ γάρ ἄν εξέπεσον, οὕτε τῇ κολακικῇ.

§ 73. Καλ. Ἄλλα μέντοι πολλοῦ γε δεῖ, ὡς Σωκράτες, μήποτέ τις τῶν νῦν ἔργων τοιαῦτα ἐργάστηται οἷς τούτων διεύλειται.² Σωκ. Ὡ δαιμόνες, οὐδὲ ἐγώ ψέγοι τούτους, ὡς γε

δικίους συμπαριμένεται ἡμέρους λεπτέου εἶναι τοὺς δικαιους. — 5. Σωκ. Οὐκ ἄροιχθὸς... ἐκ τούτου τοῦ λόγου. Καλ. ΟΥ' σὺ γε φήσ. Σωκ. Μὰ Δί οὐ δέ γε σὺ, ἐξ ὧν ὁμολογεῖς.] Ίσως τρεπτέον τὴν δευτέραν ἀρνησιν εἰς τὴν ἀντωνυμίαν, ΟΥ', ἵνα δέ, οὗ λόγου σὺ γε φήσ. Πρὸς γάρ Σωκράτην λέγοντα, ὅτι οὐκ ἥνιοχοὶ τὰ πολιτικὰ Περικλῆς ἐκ τούτου τοῦ λόγου, ἀντεῖχον ὁ Καλλικλῆς φρόσιν, Ἐκ τούτου τοῦ λόγου οὖν σὺ φήσ, οὐκ ἥνιοχοὶ, ἀλλ' ἐγὼ ἀγαθὸν αὐτὸν γεγονέναι λέγω· πρὸς δὲν ὁ Σωκράτης αὐθις, Μὰ Δίσ, Καλλικλεῖς, οὐδὲ σὺ πιστεύεις ἕγκαθὸν ἐκεῖνον γεγονέναι, ἐξ ὧν ὁμολογεῖς. — 6. Ἐξωστράκισαν αὐτὸν.] Ἐπιθετοῦταρχον (Περικλ.). § 9). «Ἐξωστρακισθεὶς (φυσὶ Τίγυχιος), φυγῇ διεκατεῖ.» Πλήγμα δὲ γίνεται ἐν τῇ ἀγορᾷ εἰσθόδους ἔχον, διὸ δια τοιούτου πολλῆς ἐκαστος ποταρχον τιθησιν ἐπιγεγονμένους τούτους δὲ ὑπὲρ ἐξακτηγίλια γενομένους, φυγῇ διεκατεῖς ητανθηράξεται τοῦ προ-

Τέλος. Δ.

νημένου. » — 7. Μιλτιάδην... εἰς τὸ βάραθρον ἐμβαλεῖν ἐψηφίσαντο.] Τίγυχος ἐξηγούμενος τὸ βάραθρον λέγει, «Βάραθρον, δρυμός φρέσκης δύμοιον, ἐνθα οἴκατοδικασθέντες ἐθάλλοντο.» Πιατύτερον ἔτεροι (Bekker, Anecdot. Græc. tomē I, pag. 219) «Βάραθρον, πάγη τὸ μὲν οὖν οἴκων ισχουσα ισχυρά πως, τὸ δὲ κάτοικοπλήκτυνα, ωστε τὸν ἐπιθάντα καταδύναι. Αθηνῆται δὲ ἡνὶ δρυμῷ τε ἐν «Κειριαδῶν δήμῳ τῇ, Οἰνητίδος φυλῆς, εἰς οὐ τοὺς ἐπὶ θανάτῳ καταγνωσθέντας ἐνυδρίαλιον ὑπεροῖς Λακεδαιμονίοις εἰς τὸν «Κειριαδὸν ἐνυδρίαλον.» Τὸ δέ πάροδό τοι οὐδου, δητε εἰς τὸ βάραθρον οὐ... τοι οὐδεὶς ἐψηφίσαντο, μάνος : Η τοι ιστορίας οὐ τοισθερόν Ησσονον ΒΙΙ, 136) πιντήσαστα τοισθερόν οὐδεὶς μιαθῆναι φησί. — 8. Εἰ μὴ δεῦτεν προταντον, ἐνέπεσεν ἄλλοι. Ἐνεβλήθη ἄλλοι εἰς τὸ βάραθρον, εἰ μὴ δι πρύτανις αὐτὸν ἀπέβιτε τοῦ θανάτου.

§ 73, 2. Οἷς τούτους διεύλειται τοῦ προ-

διακόνους είναι πόλεως, ἀλλά μοι δικοῦσι τῶν γε νῦν διακονικώτεραι γεγονέναι, καὶ μᾶλλον οἷοι τε ἐκπορίζειν τῇ πόλει ὡν ἐπεθύμει. Ἀλλὰ γάρ μεταβιβάζειν τὰς ἐπιθυμίας καὶ μὴ ἐπιτρέπειν, πιθανούτες καὶ βιαζόμενοι ἐπὶ τοῦτο ὅθεν ἔμελλον ἀμείνους ἔσεσθαι οἱ πολῖται, ως ἔπος εἰπεῖν, οὐδὲν τούτων διέφερον ἔκεινοι, ὅπερ μόνον ἔργου ἐστιν ἀγαθοῦ πολίτου. Ναῦς δὲ καὶ τείχη καὶ νεώρια καὶ ἄλλα παλλὰ τοιαῦτα, καὶ ἐγώ σοι ὁμολογῶ δεινοτέρους εἴναι ἔκεινος τούτων ἐκπορίζειν. Πράγμα οὖν γελοίου ποιεῦμεν ἐγώ τε καὶ σὺ ἐν τοῖς λόγοις. Ἐν παντὶ γάρ τῷ γρόνῳ δὲν διακρίσιμα, σύμβολα πονόμεθα εἰς τὸ αὐτὸ περιφερόμενοι καὶ ἀγνοεῦντες ἀλλήλου ὅτι λέγομεν. Ἐγὼ οὖν σε πολλάκις οἴμαι ὀμολογητέναι καὶ ἐγνωκέναι, ως ἀρχ διετὴ αὕτη τις ἡ πραγματεία ἐστὶ καὶ περὶ τὸ σῶμα καὶ περὶ τὴν ψυχὴν, καὶ ἡ μὲν ἑτέρᾳ διακρίσιμή ἐστιν, ἡ δύναται εἶναι ἐκπορίζειν, ἐὰν μὲν πεντῆτά σώματα γένοιν, σιτία, ἐὰν δὲ διψή, ποτά, ἐὰν δὲ ριγῆ, θαύτια, στράμματα, ὑποδήματα, ταῦλα ων ἔργεται σώματα εἰς ἐπιθυμίαν· καὶ ἐξεπιτηδέσσοι διὰ τῶν αὐτῶν εἰκόνων λέγω, ἵνα ὅδον καταμάθῃς τούτων γάρ πορισταὶ εἴναι ἡ κάτηλον ὅνται ἡ ἐμπορον ἡ δημιουργὸν του αὐτῶν τούτων, σιτοποιὸν ἡ ὀψοποιὸν ἡ ὑφάντην ἡ σκυτοτόμον ἡ σκυτοθεψὸν,³ οὐδὲν διαμυκατένιν ἐστιν ὅνται τοιωτῶν δέξαι καὶ αὔτῃ καὶ τοῖς ἄλλοις Θεραπευτὴν εἶναι σώματος, παντὶ τῷ μὴ εἰδότῃ ὅτι ἐστι τις παρὸς ταύτας ἀπάστας τέχνη γυμναστική τε καὶ ιατρική, ἡ δὴ τῷ ὅντι ἐστὶ σώματος Θεραπεία, ἦνπερ καὶ προσήκει τούτων ἀρχειν πασῶν τῶν τεχνῶν, καὶ γρηγορίαι τοῖς τούτων ἔσογεις, διὰ τὸ εἰδέναι ὅξτι τὸ χοιτρὸν καὶ πουρὸν τῶν σιτίων ἡ ποτῶν ἐστιν εἰς ἀρετὴν σώματος, τὸς δὲ ὄλλας πάσας ταύτας ἀγνοεῖν.⁴ Διὸ δὴ καὶ ταύτας μὲν δουλοπρεπεῖς τε καὶ διακονικὰς καὶ ἀνελευθέρους εἴναι περὶ σώματος πραγματείων, τὰς ἄλλας τέχνας τὴν δὲ γυμναστικὴν καὶ ιατρικὴν κατὰ τὸ δίκαιον δεσπούτας εἶναι τούτων. Ταῦτα οὖν ταῦτα ὅτι ἐστὶ καὶ περὶ ψυχὴν τοτὲ μὲν μοι δοκεῖς μανθάνειν ὅτι λέγω,⁵ καὶ ἐμολογεῖς ως εἰδότας ὅτι ἐγώ λέγω ληκεῖς δὲ ὀλίγους ὑστερον λέγοντες ὅτι συνθρωποι καλοὶ κάγαθοι γεγόνασι πολῖται ἐν τῇ πόλει, καὶ ἐπειδὴν ἐγώ ἔρωτῶ οἵτινες, δοκεῖς μοι ὄμοιοτάτους προτείνεσθαι ἀνθρώπους περὶ τὰ παλιτειά, ὥσπερ ὅτι

οἵα ἔργα εἰσιγαττᾶι εἰς τις τούτων διὰ μὲν βούλη τῶν ποσεγγονότων. — 3. Σκυτοτόμον ἡ πιντοδεύτην.) «Σκυτοτάτην επιτειναὶ λινοστόμην» πιντοδεύτην, εἴσον δὲ, τὸν διερματουμαὶ ἄντην, ἡ βιο-

τοσθέψην.» ΣΧ. — 4. Τὰς δὲ ἄλλας πάσας ΤΑΥΤΑΣ ἀγνοοῦν.) Ἡπ. γρ. ΤΑΥΤΑ, τοπέστεν ὅτι χοιτρὸν ἡ πουρόν. — 5. Ταῦτα οὖν... ὅτι λέγω.) Ἡ συνάρτησις, Ότι οὖν ταῦτα ταῦτα λέγω ὅτι δοτεῖ

εἰ περὶ τὰ γυμναστικὰ, ἐμοῦ ἐρωτῶντος οἵτινες ὀγκοθόι γεγόνασιν
ἢ εἰσὶ σωμάτων θεραπευταί, ἔλεγές μοι πάνυ σπουδάζων, Θεαρίου
ὁ ἀρτοκόπος,⁶ καὶ Μιθαικός ὁ τὴν ὄψοποιῶν συγγεγραφώς τὴν
Σικελικήν,⁷ καὶ Σάρχαμβος ὁ κάπηλος, ὅτι οὗτοι θαυμάσιοι γεγό-
νασι σωμάτων θεραπευταί, ὁ μὲν ἄρτους θαυμαστοὺς παρασκευά-
ζων, ὁ δὲ ὄψεων, ὁ δὲ σῖνον.

§ 74. Ισως ἀν οὖν τὸ γυμναστεῖς εἴσοι ἔλεγον ἐγώ, ὅτι, ἀν-
θρωπε, ἐπκίεις οὐδὲν περὶ γυμναστικῆς διακόνους μοι λέγεις καὶ
ἐπιθυμιῶν παρασκευαστάς αὐθρώπους οὐκ ἐπαίσιντας καλὸν καγκ-
θὸν οὐδὲν περὶ αὐτῶν, αὐτοῖς, ἀν οὗτῳ τύχωσιν, ἐμπλήσαντες καὶ
παχύγυαντες τὰ σώματα τῶν αὐθρώπων, ἐποιησύμενοι ύπ' αὐτῶν
προσαπολλύσασιν αὐτῶν καὶ τὰς ἀρχαῖς σάρκας⁸ οἱ δὲ αὖ δι'
ἀπειροῖςιν οὐ τοὺς ἔστιντας αἰτιάσονται τῶν νόσων αἰτίους εἶναι
καὶ τῆς ἀποβολῆς τῶν ἀρχαίων σαρκῶν, ἀλλ', οἱ ἀν αὐτοῖς τύ-
χωσι τότε παρόντες καὶ συμβουλεύοντές τι, ὅταν δὴ αὐτοῖς ἡκῇ
ἡ τότε πλησμονὴ νόσου φέρουσα συγνῶντερον χρόνῳ, ἀτε ἄνευ
τοῦ οὐγειενοῦ γεγονοῦα, τούτους αἰτιάσονται καὶ φέζουσι καὶ κακόν
τε ποιήσουσιν, ἀν οἷς τ' ὅστι τοὺς δὲ προτέρους ἐκείνους καὶ
αἰτίους τῶν κακῶν ἐγκωμιάζουσι. Καὶ σὺ νῦν, ὃ Καλλίκλεις, ὁ μοιό-
τατου τούτῳ ἐργάζῃ ἐγκωμιάζεις αὐθρώπους οἱ τούτους εἰστιά-
κασιν⁹ εὐωχγοῦντες ὡν ἐπεβύμουν, καὶ φασι μεγάλην τὴν πόλιν
πεποιηκέναι αὐτούς. ὅτι δὲ οἰδεῖ καὶ ὑπουλός ἔστι¹⁰ δι' ἐκείνους τοὺς
παλαιούς, οὐκ αἰσθάνονται. "Ἄνευ γάρ σωφροσύνης καὶ δικαιοσύνης

καὶ περὶ φυχῆν, τοτὲ μέν μοι δικεῖς
μανθάνειν κ. τ. λ. — 6. Θεαρίου ὁ ἀρ-
τοκόπος.) Περιβήτου ἐποίηται μυημο-
νεύεταις τὸν Θεαρίου τοῦτον Πλάτων
τε ἐν τῷδε τῷ χωρίῳ, καὶ οἱ κωμικοί,
ἐν οἷς καὶ Λριστοφάνης ἐν μηχέτι σωζό-
μένην δράματι (παρ' Ἀθην. σελ. 112)
λέγοντες,

"Ηνο, Θεαρίωνος ἀρτοπάλιον

Λιπῶν, ἵν' ἔστι λριδάνων Ἐδωδία,
ἔνθα ἀντὶ τοῦ τελευταίου ὀνόματος «έ-
δωδία»,^{*} ἔγραψεν (ἔξ ΕΔ) ὁ τελευταῖος
ἐκδότης (Schweighaeuser) «έδωδία»,¹¹
μνημονεύσας ἐν ταῖς σημειώσεσι καὶ ἡς
πάλαι προσθηκαὶ καὶ νῦν αὖ μοι μετα-
μέλει προθέντι διορθώσεως, Εδωδία. —
7. Ό τὴν ὄψοποιῶν ανγγεγραφώς τὴν
Σικελικήν.) «Οψοποιία, ἢ Ὀψαστική»
ἐπεγράψαντο πάλαι τὰ μηγειρικὰ συ-
γράμματα, καθάπερ τὰ νῦν παρὰ τοῖς
Γάλλοις παραπλήσια βιβλία ἐπεγράψου-
ται «Μαγειρεῖα», εἰς Cuisinie fran-
çaise, Cuisinie bourgeois, καὶ τὰ τοι-

αῦτα. Τὴν οὖν Σικελικήν ὄψοποιῶν (Cui-
sine sicilienne) εἰκὸς ἐπευδάσθαι μά-
λιστα πάντων τοῖς περὶ τὴν γαστέον
σπουδαίοις, διὰ τὸ διαβεβοητθαι ἐπ' ὄφο-
φυγίᾳ τοὺς Σικελοὺς, ὥστε καὶ εἰς πα-
ροιμίαν ἀπεισεῖν τὰς τραπέζας αὐτῶν,
ῶσπερ καὶ τὰς τῶν Συβχριτῶν «Σικε-
λικὴ τράπεζα, ἐπὶ τῶν πάνυ πολυτελῶν
καὶ τρυφερῶν φησίν ὁ Σουΐδας».

§ 74, 2. Τὰς ἀρχαῖς σάρκας.) Τὴν
προτέραν τοῦ σώματος ἔξην, ἢν «Ἀρ-
χίην φύτειν» Ἰπποκράτης ὀνομάζει, ὡς
ἔχοντες ὁ Ἐρωτικός· «Ἀρχαῖς φύσις,
ἢ πρὸ τοῦ νοσεῖν καὶ κατὰ φύσιν οὖσαι,
καὶ εὐκρινέστερων ὁ Ηπύχιος, «Ἀρχαῖα
» φύσις, ἢ πρὸ τοῦ νοσεῖν κατάστασις,
παρ' Ἰπποκράτει.» — 3. Οἱ ΤΟΥΤΟΥΣ
εἰστιάκασι.) «Ἐκ τῆς Αἰτίνης μεταφρά-
σσεις τὸ «τούτους» (οἱ καὶ ὁ Ἐ. ἐπίγεος
ἀντὶ τοῦ ΤΟΙΟΥ ΤΟΥΣ. — 4. Οἰδεῖς καὶ
ὑπουλός ἔστι.) Περίεσται, καὶ ἐπὶ μπὸ
τῷ φυστήριστι κρυπτόμενες ἔχει. «Τιουλι
» δὲ λέγεται τὰ μὴ φανερά τῷ ὄφειλμῃ

λημένων καὶ νεωρίων καὶ τεγχέν καὶ φόρων καὶ τοιούτων φλυαριῶν ἐμπεπλήκτοι τὴν πόλιν. Ὅταν δὲν ἔλθῃ ἡ καταβολὴ⁵ αὗτη τῆς ἀσθενείας, τοὺς τότε παρόντας αἰτιάσουται συμβούλους, Θεμιστοκλέα δὲ καὶ Κιμωνα καὶ Περικλέα ἐγκωμιάσωσι τοὺς αἰτίους τῶν κακῶν σου δὲ ίσως ἐπιλήψουνται, ἐὰν μὴ εὐλαβῆ, καὶ τοῦ ἐμοῦ ἑταῖρου Ἀλκιβιάδου, ὅταν καὶ τὰ ἀρχαῖα⁶ προσαπολλύωσε πρὸς οὓς ἐντήσαντο, σὺν αἰτίᾳν ἔντων τῶν κακῶν, ἀλλ' ίσως συναιτίων. Καὶ τοι ἔγωγες ἀγόντον πρᾶγμα καὶ νῦν ὄρῳ γιγνόμενον, καὶ ἀκούω τῶν παλαιῶν ἀνθρώπων πέρι. Αἰσθάνεις γάρ, ὅταν ἡ πόλις τούτη τῶν πολιτικῶν ἀνθρῶν μεταχειρίζεται ως ἀδικοῦντα, ἀγανακτοῦνταν καὶ σχετλιαζόντων, ως δεινὰ πάσχουσι πολλὰ καὶ ἀγαθὰ τὴν πόλιν πεποιηκότες. Ἄρα ἀδίκως ὑπ' αὐτῆς ἀπέλλυνται, ως ὁ τούτων λόγος.⁷ Τὸ δὲ ὄλον ψεῦδός ἐστι προστάτης γάρ πόλεως σου⁸ ἀν εἰς ποτε ἀδίκως ἀπόλοιτο ὑπ' αὐτῆς τῆς πόλεως⁹ προστατεῖ. Κινδυνεύει γάρ ταῦτον εἶναι, ὅσοι τε πολιτικοὶ προσποιοῦνται εἶναι καὶ δοῦσι σοφισταί. Καὶ γάρ οἱ σοφισταί, τάλλα σοφοὶ ὄντες, τοῦτο ἀτοπού ἐργάζονται πρᾶγμα· φάσκοντες γάρ ἀρετῆς διδάσκαλοι εἶναι πολλάκις κατηγοροῦσι τῶν μαθητῶν, ως ἀδικοῦσι¹⁰ σφᾶς αὐτοὺς τοὺς τε μισθοὺς ἀποστεροῦντες καὶ ἄλλου χάριν¹¹ οὐκ ἀπεδιδόντες, εὖ παθόντες ὑπ' αὐτῶν. Καί τοι τούτου τοῦ λόγου τί ἀν ἀλογώτερον εἴη πρᾶγμα, ἀνθρώπους ἀγαθοὺς καὶ ὀικαίους γενομένους, ἐξαιρεθέντας μὲν ἀδικίαν ὑπὸ τοῦ διδασκάλου, σχόντας δὲ δικαιοσύνην, ἀδικεῖν τούτῳ ὃ οὐκ ἔχουσιν; οὐ δοκεῖ σοι τοῦτο ἀτοπού εἶναι, ὡς ἑταῖρος; Ὡς ἀληθῶς δημηγορεῖν μετηνάσχες,¹² ὃ Καλλίκλεις, σὺν ἐθέλων ἀποκρίνασθαι.

¶ 75. Καλ. Σὺ δέ σὺν αἷς τ' εἴης λέγειν, εἰ μή τίς σοι ἀ-

* ἐλητὸς φησίν Ηπύχιος. — 5. Ὅταν οὖν ἔλητη¹³ καλούμενον capital, ἐφ' ἦς αημα-
ζέληη¹⁴ ἡ καταβολὴ κ. τ. λ.) Ὁ παροξυ-
σμὸς (Pacees) τῆς οὐσίου. Καταβολὴ¹⁵
ἔστιν ἀρχὴ τινος ἐνεργείας ἡ πάθους,
καὶ οἵουειν καταβαλλόμενος θευλίος· Συ-
θεοὶ καὶ Περιόδοις (Νερμ. II, 5),

Καταβολὴν ἴερῶν ἀγάνων,
ἀνθεύασσε τοῦ παγκρατικτοῦ Τίμου ἀκμου
τὴν πρότην νίκην. Ἡ δὲ τῆς λέξεως χρή-
σις μάλιστα ἐπὶ τῆς τῶν οὐσιῶν ἐνάρξεως,
καθάπερ ἐν τῷ προσκειμένῳ χωρίῳ, ὅπερ
ἐξηγούμενος ὁ Τίμαιος φησί. «Καταβο-
λὴ, περισθικὴ λέψις πυρετοῦ.» Τούτῳ
ενυκτινεῖ καὶ Γαληνὸς ἐν τῇ τῶν Ἰππο-
καντοῦς γλωσσῶν ἐξηγήσει. «Κατηβολὴ-
» σι, περισθικῆς ἀρχαῖς παραξενημάτῳ¹⁶»
Εἴπει καὶ τὸ Αρποκρατίωνα (λεξ. Κα-
ταβολὴ, καὶ Περίοδος). — 6. Ὅταν καὶ
τὰ ἀρχαῖα κ. τ. λ.) ἀρχαῖα (προσυπα-
κρατημένων τοῦ χορηγεῖα) λέγεται τὸ Γαι-

λιστὲ καλούμενον capital, ἐφ' ἦς αημα-
ζέληη¹⁷ καὶ Δημοσθένης (Ολυμ. I, σελ. 13)
ἐχρήσατο τῷ ὄντι ματεῖ¹⁸ ἀδέδοικα... μὴ
τὸν αὐτὸν τρόπον, ὥσπερ οἱ δικαιεῖσθια-
νοι ἕρθίως ἐπὶ τοῖς μεγάλοις τάκοις, με-
ταξὺ εὐπορήσαντες χρόνον, έντερον καὶ
τῶν ἀρχαίων ἀπέστηταν. — 7. Ἄρι
ἀδίκως... ως ὁ τούτων λόγος.) Ὡξυτό-
νησα (ἐκ ΔΒ) τὸ Ἀρά, μεταποτήτας καὶ
τὴν ἐρωτηματικὴν εἰς τὴν τελείαν στί-
ξιν. — 8. Φάσκοντες γάρ... ως ἀδικοῦ-
σι κ. τ. λ.) Παρατίθει τούτοις τὰ τε Ιοσ-
κούται (Κατὰ τῶν σοφίστων § 3, σελ.
292) καὶ τὰ Ξενορῶντες (Ἀπομν. Α, II,
§ 7) εἰρημένα περὶ τῶν σοφίστων. 9.
— Καὶ ἄλλην χάριν.) παρὰ τοὺς μισθούς.
— 10. Ὡς ἀληθῶς δημηγορεῖν μετηνά-
σχες¹⁹ (Ἀπομν. Α, II, § 7) λέγουσας με, καὶ οὐχ ὅτε μοι ἐπετίμας
(§ 33.) λέγουσας με δημηγόρου εἴναι.

ποκρίνειτο; Σωκ. Ἐσκάγε τὸν γοῦν συχνός τείνω τῶν λόγων, διπειδὴ μοι σύκ ἐθέλεις ἀποκρίνασθαι. Ἀλλ', διὰτί, εἰπὲ πρὸς Φιλίου, σὺ δοκεῖ σοι ἄλογον εἶναι, ἀγαθὸν φάσκοντα πεποιηέναι τινά, μέμφεσθαι τούτῳ, διειπέτειον ἐστοῦ ἀγαθὸς γεγονός τε καὶ διειπέτεια πανηρός ἐστιν; Καλ. Ἐμοιγε δοκεῖ. Σωκ. Οὐκοῦν ἀκούεις τοιαῦτα λεγόντων τῶν φασκόντων παιδεύειν ἀνθρώπους εἰς ἀρετήν; Καλ. Ἔγωγε ἀλλὰ τί ἀν λέγοις ἀνθρώπων πέρι οὐδενὸς ἀξιῶν;² Σωκ. Τι δ' ἀν περὶ ἐκείνων λέγοις, οἱ φάσκοντες προστάνται τῆς πόλεως καὶ ἐπιμελεῖσθαι, διπως ὡς βελτίστη ἔσται, πάλιν αὐτῆς κατηγοροῦσιν δια τύχωσιν, ὡς πανηροτάτης; οἵτινες διαφέρειν τούτους ἔκείνων; Ταῦτον, διὰ μακάριε, ἔστι σοφιστής καὶ ρήτωρ, ἢ ἐγγὺς τι καὶ παραπλήσιον, ὡσπερ ἐγὼ ἐλεγού πρὸς Πῶλον, σὺ δὲ δι' ἀγνοίαν τὸ μὲν πάγκαλόν τι σίει εἶναι, τὴν ῥητορικὴν, τοῦ δὲ καταφρονεῖς· τῇ δὲ ἀληθείᾳ καλλιόν ἔστι σοφιστικὴ ρητορικὴς, ὃσωπερ νομοθετικὴ δικαστικὴ καὶ γυμναστικὴ ιατρικὴς. Μόνοις δ' ἔγωγε καὶ φύμην τοῖς δημητρίοις τε καὶ σοφισταῖς οὐκ ἐγχωρεῖν μέμφεσθαι τούτῳ τῷ πράγματι, ὁ αὐτοὶ παιδεύεισιν, ὡς πανηρόν ἐστιν εἰς σφᾶς, ἢ τῷ αὐτῷ λόγῳ τούτῳ ἀμα καὶ ἐκείνων κατηγορεῖν, διειπέτειον ὡφελήκασιν οὓς φασιν ὡφελεῖν. Οὐχ οὕτως ἔχει; Καλ. Πάνυ γε. Σωκ. Καὶ προέσθαι γε δηπου τὴν εὔεργεσίαν σὸνευ μισθοῦν, ὡς τὸ εἰκός, μόνοις τούτοις ἐνεχώρει, εἴπερ ἀληθὴ ἐλεγού. Ἄλλην μὲν γάρ οἱ εὔεργεσίαν τις εὔεργετηθεῖς, οἷον ταχὺς γενόμενος διὰ παιδοτρίσην, ίσως διὰ ἀποστερήσεις τὴν χάριν, εἰ πρόοιτο αὐτῷ ὁ παιδοτρίσης, καὶ μή συνθέμενος αὐτῷ μισθὸν ὅτιμάλιστα ἀμα μεταδιδούσες τοῦ τάχους λαμβάνοι τὸ ἀργύριον οὐ γάρ τῇ βραχυτήτῃ, οἷμα, ἀδικοῦσιν οἱ ἀνθρώποι, ἀλλ' ἀδικίᾳ ἢ γάρ; Καλ. Ναι. Σωκ. Οὐκοῦν εἴ τις αὐτὸ τοῦτο ἀφαιρεῖ, τὴν ἀδικίαν, οὐδὲν δεινὸν αὐτῷ μήποτε ἀδικηθῆ, ἀλλὰ μόνῳ ἀσφαλέστερήν τὴν εὔεργεσίαν προέσθαι, εἴπερ τῷ δύνατο τις ἀγαθὸς ποιεῖν. Οὐχ οὕτω; Καλ. Φημι.

2 76. Σωκ. Διὰ ταῦτα ἄρα, ὡς ἔστιν, τὰς μὲν ἄλλας συμβουλὰς συμβουλεύειν λαμβάνοντα ἀργύριον, οἷον σικοδομίας πέοιτε τῶν ἄλλων τεγγῶν, οὐδὲν αἰσχρόν. Καλ. Ἐστιν γε. Σωκ. Ήερί δέ γε ταύτης τῆς πράξεως, δύνται διν τις τρόπου ὡς βέλτιστος εἴη, καὶ ἀριστα τὴν αὐτοῦ σικίαν διοικεῖν ἢ πόλιν, αἰσχρὸν νεγόμεται μή φάναι συμβουλεύειν, ἐὰν μή τις αὐτῷ ἀργύριον διδῷ-

§ 55, 2. Ἀνθεστῶν πέρι οὐδενὸς ἀξιῶν;) Τοὺς περὶ Πρωταγόραν καὶ Πρόδικον εσφιστάς ἐκριζολίζειν πόστα οἴτε τὸν Καίλιλθον ἢ Εἰλίθον γὰρ ἐπηγγίζει-

λοντο ἀρετὴν διδάξειν, ὃ δὲ Γοργίας καὶ Πολλοὶ ρήτορικὴν ἐδιδάσκουν, τοῖς μάθεσταις Καίλιλθος ἐπεθύμει.

ἡ γάρ; Καλ. Ναι. Σωκ. Δῆλον γάρ ὅτι τοῦτο αλτιόν εστιν, ὅτι μόνη αὕτη τῶν εὐεργεσιῶν τὸν εὖ παθόντα ἐπιβιβεῖν ποιεῖ ἀντευποιεῖν, ὥστε καλὸν δοκεῖ τὸ σημεῖον εἶναι, εἰ ὁ εὖ ποιήσας ταῦτην τὴν εὐεργεσίαν ἀντευποιήσεται εἰ δὲ μή, οὐ. "Εστὶ ταῦτα σύτως ἔχοντα; Καλ. "Εστιν. Σωκ. Ἐπὶ ποτέρου σῦν με παρακαλεῖς τὴν Σεραπείδην τῆς πόλεως, διέρισσόν μοι τὴν τοῦ δικαιοάχεσθαι Ἀθηναῖοις, ὅπως ὡς βελτιστοί ἔσονται, ὡς λατρὸι, ἢ ὡς δικαιονήσουσα καὶ πρὸς χάριν ὄμιλούσοντα. Τάληθη μοι εἰπέ, Καλλίκλεις· δίκαιος γάρ εἰ, ὥσπερ ἡρέω παρόποιάζεσθαι πρὸς ἐμέ, διατελεῖν ἀνοεῖς λέγων. Καὶ νῦν εὖ καὶ γενναιώς εἰπέ. Καλ. Λέγω τοίνυν ὅτι ὡς δικαιονήσουσα. Σωκ. "Ως κολακεύσουσα² ἄρα με, ὡς γενναιώτατε, παρακαλεῖς; Καλ. Εἴ σοι μὴ Μυσῶν γε ἦδιον εἴναι λείχην,³ ὡς Σώκρατες ὡς, εἰ μὴ ταῦτά γε ποιήσεις. Σωκ. Μή εἴπῃς ὁ πολλάκις εἴρηκας, ὅτι ἀποκτενεῖ με ὁ βουλόμενος, ἵνα μὴ αὖ καὶ ἐγὼ εἴπω ὅτι πουνρός γε ὁν ἀγαθὸν ὄντα· μηδὲ ὅτι ἀφαιρήσεται, ἐάν τι εἴχω, ἵνα μὴ αὖ καὶ ἐγὼ εἴπω ὅτι, ἀλλ' ἀφελόμενος οὐχ εἴπεις, τι χρήσεται αὐτοῖς, ἀλλ', ὥσπερ με ἀδίκως ἀφείλετο, οὐτως καὶ λαβὼν ἀδίκως χρήσεται εἰ δὲ ἀδίκως, αἰσχρῶς· εἰ δὲ αἰσχρῶς, καὶ κακῶς.⁴

§ 77. Καλ. "Ως μοι δοκεῖς, ὡς Σώκρατες, πιστεύεις μηδὲ ἀν εὑ τούτων παθεῖν, ὡς οἰκῶν ἐκποδῶν, καὶ οὐκ ἀν εἰσαχθεῖς εἰς δικαστήριον ὑπὸ τάνυστος μοχθηροῦ ἀνθρώπου καὶ φαύλου. Σωκ. Αἰνότεος ἄρα εἰμι, ὡς Καλλίκλεις, ὡς ἀληθῶς, εἰ μὴ οἴμαι ἐν τῇδε τῇ πόλει ὄντειοῦ ὃν ὅτι τύχοι², τοῦτο παθεῖν. Τόδε μέντοι εὖ οἴδ' ὅτι, ἐάνπερ εἰσιν εἰς δικαστήριον περὶ τούτων τιθέσθαι διδύνειν τὸν λέγεις, πουνρός τις με ἔσται ὁ εἰσάγων· οὐδεὶς γάρ ἀν χρηστὸς μὴ διδικοῦνται ἀνθρώπου εἰσάγοι, καὶ οὐδέν γε ἀτοπον εἰ ἀποθάνειμι. Βούλεισοι εἴπω διέτε ταῦτα προσδοκῶ; Καλ. Πάχν γε. Σωκ. Οἴμαι μετ' ἀλέγου Ἀθηναῖον, ἵνα μὴ εἴπω μόνος, ἐπιχειρεῖν τῇ ὡς ἀληθῶς πολιτειῇ τέχνῃ, καὶ πράττειν τὰ πολιτικὰ μόνος τῶν νῦν. Άτε οὖν οὐ πρὸς γάρων λέγων τοὺς λόγους οὓς λέγω

§ 76, 2. "Ως κολακεύοντα.) Ἐκ τῆς τοῦ Ἐ. εἰκασίας προσέθηκα τὴν πρώτην λέξιν, ἀποδεξαμένου τινά την καὶ τοῦ φίλατον Θυρότου εὖ φέρειν (1815) τοῦ Γερογίου κειμένω. — 3. Εἴ τοι μὴ Μυσῶν γε ἦδιον εἴναι λείχην.) Ἐκ διορθώσεως τοῦ Καστωνώνος, ἀντὶ τοῦ, Εἴ σοι Μυσῶν γε ἦδιον καλεῖν. "Ἐπιθε τὰς εἰς τὸν Ισοχράτην σημειώσεις, ἔνθι παραπλησίαν τινὰ διόρθωσιν (Μυσῶν λείχην) ἔπειτα καταγρίσαι εἰς τὸ Ισοχράτους καί μενον· οἷς προστίθει, καὶ τὰ ἐκ τοῦ

Σωκίδης «Μυσῶν λείχη παροιμία ἐπὶ τῶν κακῶν διαρπαζομένων. Οἱ γάρ περίοικοι κατ' ἐλεῖνον τὸν χρόνον τοὺς Μυσῶν ἐληίζοντο.» Λείχα δὲ (Γαλλ. butin) θετιν ἀσπαγή ἀπὸ τῶν ποιεμίων, ὥσπερ ἐπηγείται ὁ Τίμαιος. — 4. Εἴ δὲ αἰσχροῖς, καὶ κακῶς.) Ἐκ ΔΓ, προσειδόμεν τὸν τελευταῖον σύνδεσμον.

§ 77, 2. "Οὐτισμὸν μὲν ὅ, τε τύχοι.) Εἰ διπλωσε τὸν διηγητιόν ὁ Ἐ. (όντισμὸν μὲν ὅ, τε τύχοι), τὸ διεύγετος ξμοις γε

ἐκάστοτε, ἀλλὰ πρὸς τὸ βέλτιστον, οὐ πρὸς τὸ ἄδιστον, καὶ οὐκ ἐθέλων ποιεῖν & σὺ νῦν παροχίνεις, τὰ καμψὰ ταῦτα, οὐχ ἔξω δ, τι λέγω ἐν τῷ δικαιοστηρίῳ. Ὁ αὐτὸς δέ μοι ἥκει λόγος, ὅνπερ πρὸς Πῶλου ἔλεγον· κρινοῦμαι γάρ ώς ἐν παιδίοις ἵκτρὸς ἀν κρινούτο κατηγοροῦντος δψεποιοῦ. Συόπει γάρ τι ἀν ἀπολογοῦτο ὁ τοιούτος ἀνθρώπος ἐν τοῖς τοιούτοις λιγνίθεις, εἰ αὐτοῦ κατηγοροῖ τις, λέγων δὲ, ὡς παιδεῖς, πολλὰς ψυχὰς καὶ κακὰς ὅδε εἴργασται ἀντρό καὶ αὐτοὺς, καὶ τοὺς νεωτάτους ὑμῶν διαφθείρει, τέμνων τε καὶ κάων καὶ ἴσγυκιντον καὶ πνήγων, ἀπορεῖν ποιεῖ, πικρότατα πόματα διβίσεις καὶ πεπλῆν καὶ διεψήν ἀναγκάζων· σὺ όστερ ἐγὼ πολλὰ καὶ τὸδέκα καὶ παντοδιπάξ εὐώχουν ὑμᾶς. Τί ἀν οἷς ἐν τούτῳ τῷ κακῷ³ ἀποληφθέντα ἵκτρὸν ἔχειν εἰπεῖν; ή εἰ εἴποι τὴν ἀληθειαν, στι ταῦτα πάντα ἐγώ ἐποίουν, ὡς παιδεῖς, ὑγιεινῶς, ὀπέσσον οἶει ἀν ἀναδεῖσαι τοὺς τοιούτους δικαιοστάς; οὐ μέγα; Καλ. Ισως οὔτε τοι γε χρή. Σωκ. Οὐκοῦν οἷς ἐν πάσῃ ἀπορίᾳ ἀν αὐτὸν ἔγειθαι δ, τι γρή εἰπεῖν; Καλ. Πάνυ γε.

§ 78. Σωκ. Τοιοῦτον μέντοι καὶ ἐγὼ οὖτα στι πάθος πάθειμι σὺ εἰσελθὼν εἰς δικαιοστήριον. Οὔτε γάρ τὸδοντάς δες ἐκπεπόικας ἔξω αὐτοῖς λέγειν, δες οὔτε εὐεργεσίκς καὶ ωφελείκς νομίζουσιν, ἐγὼ δὲ οὔτε τοὺς πορίζοντας ζηλῶ, οὔτε οἵ πορίζεται· ἐάν τέ τις με τὴν νεωτέρους φῆ διαφθείρειν, ἀπορεῖν ποιοῦντα, ή τοὺς πρεσβυτέρους κατηγορεῖν λέγοντα πικροὺς λόγους ή ιδίᾳ ή δημοσίᾳ, οὔτε τὸ ἀληθές ἔξω εἰπεῖν, οὐτε δικαίως πάντα ταῦτα ἐγὼ λέγω, καὶ πράττω τὸ ὑμέτερον δὴ τοῦτο, ὡς συνδρεες δικασται, οὔτε ἀλλοι οὐδέν· οὔτε τοι γε τοῦτο τὸ γε τοῦτο πείσσομαι. Καλ. Δικεῖ σύ σοι, ὡς Σώκρατες, καλῶς ἔχειν ἀνθρώπος ἐν πόλει οὔτε διακείμενος, καὶ ἀδύνατος ὡν ἐκυτῷ βοηθεῖν; Σωκ. Εἰ ἐκεῖνό γε ἐν αὐτῷ ὑπάρχει,² ὡς Καλλίκλεις, δι σὺ πολλάκις ὠμολόγησας· εἰ βεβίωθηκὼς εἴη αὐτῷ μήτε περὶ ἀνθρώπους μήτε περὶ θεούς ἀδίκου μηδὲν μήτε εἰρηκώς μήτε εἰργασμένος. Αὗτη γάρ τις βοηθεία ἐκυτῷ πολλάκις τῷμιν ὠμολόγηται κρατίστη εἶναι. Εἰ μὲν σύ ἐμέ τις ἔξελέγγοι ταῦτα τὴν βοηθείαν ἀδύνατον δύτα ἐμαυτῷ καὶ ἀλλῷ βοηθεῖν, αἰσχυνοίμην ὃν καὶ ἐν πολλοῖς καὶ ἐν ὄλιγοις ἔξελέγγόμενος καὶ μόνος ὑπὸ μόνου, καὶ εἰ διὰ ταῦτα τὴν ἀδύναμίκην ἀποθνήσκοιμι, ἀγανακτοῖμην ὃν εἰ δὲ κολακικῆς ῥητορικῆς ἐνδεῖξα τελευτῷν ἔγωγε, εἴ οὖδε στι δράσις τοις δύν με φέροντας τὸν διάνατον. Αὕτε μὲν γάρ τὸ ἀποθνήσκειν οὐδεὶς φοβεῖται, στις μήδοκειν. — 3. Ἐν τούτῳ τῷ κακῷ.) Ισως πάρχοι.). ΗΔ, την ὑπενόησε καὶ οἱ οὐρανούραστο πάλαι, ἐν τοιούτῳ κακῷ.

§ 78, 2. Εἰ ἐκεῖνό γε ΕΝ αὐτῷ ο. ζε κλεψίδης.

παντάπασιν ἀλόγυτος τε καὶ ἀναιδρός ἐστι, τὸ δὲ ἀδίκειν φοβεῖται πολλῶν γάρ ἀδικημάτων γέμοντα τὴν ψυχὴν εἰς ὅδου ἀφενέσθαι πάντων ἔσχατον κακῶν ἐστιν. Εἰ δὲ βούλει, σοι ἐγώ, ὡς τοῦτο οὕτως ἔχει, ἐθέλω λόγου λέξει. Καλ. Ἄλλ' ἐπειδήπερ καὶ τἄλλα ἐπέραντε, καὶ τοῦτο πέραν.

§ 79. Σωκ. Ἀκούεις δὴ, φασι;² μάλλον καλοῦ λόγου, διὰ τὸν οὐγένην μῆθον, ὃς ἐγὼ οἶμαι, ἐγὼ δὲ λόγου, ὃς ἀληθῆν γάρ ὄντα σοι λέξοι ἢ μέλλω λέγων. Ωσπερ γάρ Ὁμηρος λέγει, διεγέμενος τὴν ψυχὴν δὲ Ζεὺς καὶ δὲ Πλούτων, ἐπειδὴ παρὰ τοῦ πατρὸς παρέλαβον. Ήν δὲν νόμος δέδε περὶ αὐθιστήν ποιοῦσαν τοῦ Κρόνου, καὶ δεῖ³ καὶ νῦν ἔτι ἐστὶν ἐν θεοῖς, τῶν συνέργοντων τὸν μὲν δικαίων τὸν βίον διελθόντα καὶ ὄστιν, ἐπειδὴν τελευτῆσῃ, εἰς Μακάρουν νίσους ἀπιόντας οἰκεῖν ἐν πάσῃ εὐδαιμονίᾳ ἐκτὸς κακῶν· τὸν δὲ ἀδίκως καὶ ἀβέως εἰς τὸ τῆς τισθεῖσας τε καὶ δικης δεσμωτήριου, δὲ δὴ Τάρταρον καλοῦσιν, ιέντι. Τούτων δὲ δικασται ἐπὶ Κρόνου, καὶ ἔτι νεωστὶ τοῦ Δία τὴν αρχὴν ἔγχυτος, ζῶντες ἦσαν ζώντων, ἐκείνη τῇ ἡμέρᾳ δικάζοντες ἢ μέλλοντες τελευτὴν. Κακῶς δὲν αἱ δίκαιοι ἐκρίνοντο. Οἱ τε οὖν Πλούτων καὶ οἱ ἐπιμεληταὶ οἱ ἐκ Μακάρουν νίσουν ιόντες ἔλεγον πρὸς τὸν Δία, ὅτι φοιτῷεν σφιν αὐθιστήν ποιεῖσθαι⁴ ἀνάξιοι. Εἶπεν δὲν ὁ Ζεύς, Ἄλλ' ἐγώ, ἐψη, παύσοι τοῦτο γιγνόμενον· νῦν μὲν γάρ κακῶς αἱ δίκαιοι δικάζονται, ἀμπεχόμενοι γάρ, ἐψη, οἱ κριτέμενοι κρίνονται· ζῶντες γάρ κρίνονται. Πολλοὶ δέν, ἢ δὲ, ψυχὰς πουνράς ἔχοντες ἡμφιεσμένοι εἰσὶ σύμματά τε καλά καὶ γένη καὶ πλούτους, καὶ ἐπειδὴν ἡ κρίσις ἡ, ἔργονται αὐτοῖς πολλοὶ μάρτυρες, μαρτυρήσοντες ὡς δικαιῶν βεβιώκασιν. Οἱ δὲν δικασται ὑπὸ τε τούτων ἐκπλήττονται, καὶ ἀμφι καὶ αὐτοὶ ἀμπεχόμενοι δικάζονται, πρὸς τὴν ψυχὴν τῆς αὐτῶν ὄφθαλμούς καὶ διὰ καὶ διὸν τὸ σῶμα προκεκλυμένοι. Ταῦτα δὴ αὐτοῖς πάντας ἐπίπροσθεν γίγνεται, καὶ τὰ αὐτῶν ἀμφιέσματα, καὶ τὰ τῶν κριτέμενον. Πρῶτον μὲν δὲν, ἐψη, παύσεσιν ἐστὶ προειδότας αὐ-

§ 79. 2. Ἀκούεις δὴ, φασι κ. τ. λ.) «ἴτων δὲ τῷ, δέχονται τὰ αἴσια ἀκοῖς.» Τὸ «Φαστι, διὰ τὸ εἰς παρειαις σχεδὸν ἐκπατεῖς τὸ «Ἀκουει δὴ, ποιήσαις ουμέτοντες τὸν περιττὸν, ἢ ποιεῖσθαι, ὃποι τοῦ παρὰ Πλάτωνι μῆθον, ἢ διανοίας ἥρμην μῆδη, ἢ καὶ τῶν ἀντιγραφῶν ἀμαρτητητάντων πεσεῖ τὴν γραφὴν, ἐνικῶς ἐξήνεκτε τὸ ἄημα : «Ἀκουει δὴ, ΦΙΣΙ, μάνικα καλοῦ λόγου.» — 3. Καὶ ἐπὶ Κρόνος καὶ ἀει.) Ἐκ τῆς παρὰ τῶν Μηνούτασην γραφῆς περιεληφτεῖ τὸν πρῶτον σύνδεσμόν. — 4. Ἐκατέρωτε. Εἰς τὰς Μακάρους νίσους καὶ εἰς τὰν Τάρταρον. —

τοὺς τὸν θάνατον· νῦν γὰρ προῖσται. Τοῦτο μὲν οὖν καὶ διείρηται τῷ Προμηθεῖ, ὃπως ἀν πάντῃ αὐτὸν *αὐτῶν.⁶ Ἐπειταχ γυμνούς κριτέου ἀπόντων τούτων· τεθυεώτας γὰρ δεῖ κρίνεσθαι, καὶ τὸν κριτὴν δεῖ γυμνὸν εἶναι, τεθυεῖτας αὐτῇ τῇ ψυχῇ αὐτὴν τὴν ψυχὴν θεωροῦντα ἐξχίφνης ἀποθανόντος ἐκάστου, ἔργου πάντων τῶν συγγενῶν καὶ καταλιπόντα ἐπὶ τῆς γῆς πάντα ἐκεῖνου τὸν κόσμον, ἵνα δικαία ἡ κρίσις ἡ. Ἔγὼ μέν οὖν ταῦτα ἐγ νωκώς πρότερον⁷ ἡ ὑμεῖς ἐποιησάμενον δικαστὰς υἱοῖς ἐμψυχοῦ· δύο μὲν ἐκ τῆς Ἀσίας,⁸ Μίωτε καὶ Ραδάμανθυν, ἕνα δὲ ἐκ τῆς Εὐρώπης, Λίσσού.⁹ Οὓτοι οὖν, ἐπειδὴν τελευτήσωσι, δικάσουσιν ἐν τῷ λειψῶν, ἐν τῇ τριτῷ, ἐξ ἣς φέρετον τὸ ὄδιον, ἢ μὲν εἰς Μακάρουν νητούς, ἢ δὲ εἰς Τάρταρον, καὶ τοὺς μὲν ἐκ τῆς Ἀσίας Ραδάμανθος κρινεῖ, τοὺς δὲ ἐκ τῆς Εὐρώπης Αιακός. Μίνω δὲ πρεσβείας δώσω ἐπιβιακρίνειν, ἐὰν ἀπορήτου τι τὸ ἔτερον, ἵνα ὡς δικαιοτάτη ἡ κρίσις ἡ περὶ τῆς πορείας τοῖς ἀνθρώποις.

§ 80. Ταῦτ' ἔστιν, ὡς Καλλίκλεις, ἀ εγὼ ἀκηκοώς πιστεύω ἀλλήλην εἶναι, καὶ ἐκ τούτων τῶν λόγων τοιόνδε τι λογιζόμαι συμβαίνειν ὁ θάνατος² τυγγάνει ὃν, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, οὐδὲν ἄλλο ἢ δυοῖν προγμάτοιν διαλυσις, τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος, ἀπ' ἀλλήλων. Ἐπειδὴν δὲ διαλυθῆτον ἀρχαὶ ἀπ' ἀλλήλοις, οὐ πολὺ ἥττου³ ἐκάτερον αὐτοῖν ἔχει τὴν ἔξιν τὸν αὐτοῦ, ἥνπερ καὶ ὅτε ἔζη ὁ ἄνθρωπος, τότε σῶμα τὴν φύσιν τὴν αὐτοῦ καὶ τὰ θεραπεύματα καὶ τὰ παθήματα, ἐνδηλα πάντα. Οἷον εἴ τινος μέγα ἦν τὸ σῶμα φύσις ἡ τροφὴ ἡ ἀμφότεροι ζῶντος, τούτου, καὶ ἐπειδὴν ἀποθάνει, ὁ νεκρὸς μέγας· καὶ εἰ παχὺς, παχὺς καὶ ἀποθνάντος, καὶ τάλλα οὕτω· καὶ εἰ αὖ ἐπειδὴνε κομψός, κομψήτης τούτου καὶ διεκρός· μαστιγίας αὖ εἴ τις ἦν καὶ ἵγην εἰχε τῶν πληγῶν οὐλάς ἐν τῷ σώματι ἡ ὑπὸ μαστίγων ἡ ἀλλού τραχυμάτων ζῶν, καὶ τεθυεώτος τὸ σῶμα ἐστιν οὐδεὶν ταῦτα ἔχον κατεκγέντα⁴ εἰ τού

5. Τοῦτο μὲν οὖν καὶ διείρηται τῷ Προμηθεῖ.) Ήδ, ἀντὶ τοῦ ΔΗ¹ ΕΙΡΗΤΑΙ. Τὸ διείρηται, ἔστι διερρήθρην λέλεκται, προστίτακται, ἐτίτακται, ὀσπερήρηθνευσε καὶ ὁ Λατένος μεταρρυστής. Εἴ mandatum est Prometheus. Τὸν ἐναντίον τρόπουν ἐν ἀλλοῖς τοῦ θάτωνος (Ἐπινομ. σελ. 991) ἡμάρτηται ἡ γραφή· «Ἡν οὐ ποτε ἔνει τὸν αὐτὸν διειρηθεῖνον· μη κατιδῶν ἐπεύξεται τις» Ἐνθέδε γὰρ ἀντιτρόσως γραπτέον... τῶν νῦν ΔΗ¹ ΕΙΡΗΜΕΝΩΝ κ.τ.). — 6. Ὁπως ἀν παύσῃ αὐτὸν αὐτῶν.) Λείπει ἡ τελευταῖα ἀντανυμία ἐν τοιν ἀντεγγάσοις καὶ παρὸν τῷ Πλουτάρχῳ. — 7. Πρότε-

ρον.) Ἐκ τῆς Πλουτάρχου γραφῆς, ΔΤ, πρότερος. — 8. Δύο μὲν ἐκ τῆς Ἀσίας.) Εἰ γὰρ καὶ τὴν Κρήτην οἴκουν ἔκ γε τῆς Ἀσίας ἦγον τὸ γένος πρὸς μητρὸς Μίνως τε καὶ Ραδάμανθυς. Ἐπιθε τὰς αημειώσεις τῶν πρὸ ἐμοῦ. — 9. Ἔνα δὲ ἐκ τῆς Εὐρώπης, Λίσσου.) Τοῖς τριτοῖς τούτοις καὶ τέταρτον ἀλλαχοῦ Πλάτων (Ἀπόλογ. Σωκράτ. σελ. 41) προσαρτεῖ· μετ' ἀνακοτὴν τὸν Τοιπτόλεμον.

§ 80, 2. Ὁ θάνατος.) Πάρα τῷ Πλουτάρχῳ, «ὅτε ὁ θάνατος». — 3. Οὐ πολὺ ἥττου.) Πάρα τῷ Εὐστέλῳ γράφεται, «Οὐδὲν ἥττου.» — 4. Μαστίγια... κατεκγέντα.) Ἀμεινον ἴσω γράφεται

ἢν μέλη ἡ διεστραχυμένα ζῶντος, καὶ τεθνεῖτος ταῦτα ἔνδηλα· ἐνὶ δὲ λόγῳ, οἷς εἶχι παρεσκεύαστο τὸ σῶμα ζῶν, ἔνδηλα ταῦτα καὶ τελευτήσαντος ἡ πάντα ἡ τὰ πελλὰ ἐπί των χρόνου. Ταῦτα δή μοι δοκεῖ τοῦτο ἄριστον καὶ περὶ τὴν ψυχὴν εἶναι, ὃ Καλλικλεῖς· ἔνδηλα πάντα ἐστὶν ἐν τῇ ψυχῇ, ἐπειδὴν γυμνωθῆ τοῦ σώματος, τά τε τῆς φύσεως, καὶ τὰ παθήματα ἀ διὰ τὴν ἐπιτήδευσιν ἑκάστου πράγματος ἔσχεν ἐν τῇ ψυχῇ ὁ ἄνθρωπος. Ἐπειδὴν οὖν αἴφικωνται παντες τὸν δικαστὴν, οἱ μὲν ἐκ τῆς Λασίας παρὰ τὸν Ραδάρικυνθον, οἱ Ραδάρικυνθοντες ἐκείνους ἐπιστήσας θεᾶται ἑκάστου τὴν ψυχὴν, οὐκ εἰδὼς ὅτου ἐστιν, ἀλλὰ πολλάκις τοῦ μεγάλου βασιλέως ἐπιλαβόμενος, ἢ ἄλλου ὀτουσοῦν βασιλέως ἢ δυνάστεων, οὐτειδεν οὐδὲν ὑγιές δύντης ψυχῆς, ἀλλὰ διαμεριστεῖν μέντον καὶ σύλλογον μεστὴν ὑπὸ ἐπιφρονίαν καὶ ἀδικίας, ἀ ἑκάστῳ τῷ πράξεις αὐτοῦ ἐξαιρόεσθαι εἰς τὴν ψυχὴν, καὶ πάντα σκολιόν ὑπὸ ψεύδους καὶ ἀλαζονείας καὶ οὐδὲν εὔθυ, διὰ τὸ ἄγαν ἀληθείας τετράρχηι,⁶ καὶ ὑπὸ ἐξουσίας καὶ τρυφῆς καὶ ὕδρεως καὶ ἀκροσίας⁷ τῶν πράξεων, ἀσυμμετρίας τε καὶ αἰσχρότητος γέμουσαν τὴν ψυχὴν εἶδεν. Ιδὼν δὲ ἀτίμως ταύτην ἀπέπεμψεν εὐθὺ τῆς φρουρᾶς,⁸ οἱ μέλλει ἐλθοῦσα ἀνατλῆντι τὰ προστίκουτα πάθη.

§ 81. Προσήκει δὲ παντὶ τῷ ἐν τιμωρίᾳ ὅντι, ὅπερ ἄλλου ὁρθῶς τιμωρουμένῳ, ἢ βελτίστῃ γίγνεσθαι καὶ δυνατθαι,² ἢ παράδειγμά τι³ τοῖς ἄλλοις γίγνεσθαι, ἵνα ἄλλοι ὁρῶντες πάσχοντα ἀ ἄν πάσχῃ, φοβούμενοι βελτίους γίγνωνται. Εἰσὶ δὲ οἱ μὲν ὠφελούμενοι τε καὶ δίκην διδόντες ὑπὸ θεῶν τε καὶ αὐτικώπων, οἵτοι εἰ διὰ ιάσιμα ἀμαρτήματα ἀμάρτωσιν δύος δὲ δι' ἀληγοδόνων καὶ δύοντων γίγνεται αὐτοῖς ἡ οἰράνεια καὶ ἐνθάδε καὶ ἐν αὐτῷ οὐ γάρ οἶδυ τε⁴ ἄλλως ἀδικίας ἀπαλλάξεσθαι. Οἱ δὲ διὰ τὴν ἔσχατα ἀδικήσωσι καὶ διὰ τὰ τοιαῦτα ἀδικήματα τινάτοι γένονται παρὰ τῷ Εὔσεβῳ, «Πατερίας . . . ἡ κατεχότα. Τούτοις γάρ τοῖς διατελεῖται τὰ δύσοντα, ἡ γοῦν δυσὶ συμπλεκτικοῖς, «Καὶ ματερίας . . . καὶ κατεχότα.» — 5. Ἐξωμόρφεστο.) Απετυπώτετο, ἀρωμοιώτετο. «Ἐξομοργύνομενος, ἐκματτόμενος, καὶ ἀποτυπώμενος» φησὶ Τίμαρος ἐν ταῖς Πλατωνικαῖς λέξεσι. — 6. Τεθράριθαι.) Ήδ, (παρὰ τὸ «Τρέπω») ΑΤ, «τετράρχηι» (παρὰ τὸ Τρέπω). Κανθάδε μὲν συγάντων τῶν ἀντεγράφων, ἐσύγησαν καὶ οἱ ἐκδόται περὶ τῆς διὰ τοῦ τε γραφῆς παρὰ δὲ τῷ Ξενοφῶντι (Ἑλληνικ. Β, ΙΙΙ, 17) τῆς τε Στεφανεῖου ἐκδόσεως καὶ τῆς τοῦ

παρὰ τῷ Εὔσεβῳ, «Πατερίας . . . ἡ κατεχότα. Τούτοις γάρ τοῖς διατελεῖται τὰ δύσοντα, ἡ γοῦν δυσὶ συμπλεκτικοῖς, «Καὶ ματερίας . . . καὶ κατεχότα.» — 5. Ἐξωμόρφεστο.) Απετυπώτετο, ἀρωμοιώτετο. «Ἐξομοργύνομενος, ἐκματτόμενος, καὶ ἀποτυπώμενος» φησὶ Τίμαρος ἐν ταῖς Πλατωνικαῖς λέξεσι. — 6. Τεθράριθαι.) Ήδ, (παρὰ τὸ «Τρέπω») ΑΤ, «τετράρχηι» (παρὰ τὸ Τρέπω). Κανθάδε μὲν συγάντων τῶν ἀντεγράφων, ἐσύγησαν καὶ οἱ ἐκδόται περὶ τῆς διὰ τοῦ τε γραφῆς παρὰ δὲ τῷ Ξενοφῶντι (Ἑλληνικ. Β, ΙΙΙ, 17) τῆς τε Στεφανεῖου ἐκδόσεως καὶ τῆς τοῦ

Συεῖδέρου διαβρέθηδιν φρονευτῶν, «Ἐν τούτῳ διενθερίᾳ τὸν δῆμον ΤΕΘΡΑΦΘΑΙ» οὐκ οἶδα ποιῶ λόγῳ χρησάμενοι ἐπεοντι τῶν ἐκδότων μετεποίησαν τὸ ἀπαρέμφατον εἰς τὸ τετράρχαι. — 7. Ακρισίας.) ΔΓ, ἀκριτίχει. — 8. Εὐθὺ τῆς φρουρᾶς.) Επιρρήματικῶς, ὡς καὶ Γάλλος ἀντίρητοι, droit à la prison.

§ 81. 2. Καὶ ὁνίατοι.) Παρὰ δὲ τῷ Σουΐδᾳ (λέξ. Πλάτων) γράμψεται, «Καὶ τι τῷ δυτὶ δυνατθαι. — 3. Παράδειγμά τι.) Εἰσὶν οἱ γράφειν παρήνεσαν μονοθεῖει, «παραδείγματι,» κατέδοτικη. — 4. Οὐ γάρ οἶδυ τε.) ΔΓ (παρὰ τῷ Εὔσεβῳ), οὐδὲ ; καὶ οἶδυ τε. — 5. Δι-

ται, ἐκ τούτων τὰ παραδείγματα γίγνεται, καὶ οὗτοι αὐτοὶ μὲν οὐκέτι ὄγινανται οὔτε, ὅτε ἀνίκτοι ὄντες, ἄλλοι δὲ ὄγινανται οἱ τούτους ὁρῶντες διὰ τὰς ἀμαρτίας τὰ μέγιστα καὶ ὀδυνηρότατα καὶ φοβερώτατα πάθη πάσχοντας³ τὸν δεῖ χρόνον, ἀτεχνῶς παραδείγματα ἀνηρτημένους ἔκει ἐν ᾧδου ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ, τοῖς δεῖ τῶν ἀδίκων ἀφικνουμένοις θείατα καὶ νουθετήματα· ὃν ἐγώ φημι ἐν τῷ Ἀρχέλαιον ἔστεθαι, εἰ ἄλητῇ λέγει Πῶλος, καὶ ὄλλοι, ἔστις ἀν τοιστος τύραννος ἦ· οἷμαι δέ καὶ τοὺς πολλοὺς εἶναι τούτων τῶν πολιούχωντων τοὺς ἐκ τυράννων καὶ βασιλέων καὶ δυναστῶν καὶ τὰ τῶν πέλεων πραξάντων⁴ γεγονότας. Οὗτοι γὰρ διὰ τὴν ἔξουσίαν μέγιστα καὶ ἀνοσιώτατα ἀμαρτήματα ἀμαρτάνουσι. Μαρτυρεῖ δὲ τούτοις καὶ Ὁμηρος· βασιλέας γὰρ καὶ δυνάστας ἐκεῖνος πεποίκη τοὺς ἐν ᾧδου τὸν δεῖ χρόνον τιμωρούμένους, Τάνταλον καὶ Σίσυφον καὶ Τιτυόν⁵ Θερσίτην δέ καὶ εἰ τις ἄλλος πονηρὸς ἦν ἴδιωτης, οὐδεὶς πεποίκη μεγάλαις τιμωρίαις συνεχόμενον ὡς ἀνίκτου· σὺ γάρ, οἷμαι, ἐξῆν αὐτῷ διὸ καὶ εὐδαιμονέστερος ἦν τοῦ οἴς ἐξῆν. Άλλα γάρ, ὡς Καλλίκλεις, ἐκ τῶν δυναμένων εἰσὶ καὶ οἱ σφόδρα πονηροὶ γιγνόμενοι ἄνθρωποι· οὐδὲν μήν κωλύει καὶ ἐν τούτοις ἀγαθοῖς ὄντρας ἐγγίγνεσθαι, καὶ σφόδρα γε ἄξιον σηγασθαι τῶν γιγνομένων. Χαλεπὸν γάρ, ὡς Καλλίκλεις, καὶ πολλοῦ ἐπαίνου ἄξιον, ἐν μεγάλῃ, ἐξουσίᾳ τοῦ ἀδικείν γενόμενου δικαιίως διαβινται· ὀλίγοι δέ γιγνονται οἱ τοιστοι. Ἐπει καὶ ἐνθάδε καὶ ὄλλοι γεγόνασι, οἷμαι δὲ καὶ ἔσονται, καὶ οἱ κάγκθοι τούτην τὴν ἀρετὴν τοῦ δικαιίως διαχειρίζειν⁶ ἢ ἂν τις ἐπιτρέπη· εἰς δέ καὶ πάνυ ἐλλόγιμος γέγονεν καὶ εἰς τοὺς ἄλλους Ἑλληνας⁷, Ἀριστείδης δὲ Λυσιμάχου· οἱ δὲ πολλοὶ,⁸ ὡς ἀριστεῖ, κακοὶ γίγνονται τοῖν δυναστῶν.

§ 82. Ὅπερ οὖν ἔλεγον, ἐπειδὴν ὁ Ραδάμισθος ἐκεῖνος τοιστὸν τινα λάβη, ἄλλο μὲν περὶ αὐτοῦ οὐκ οἶδεν οὔτε, οὕτοις διστις οὕτοις ὕντινων, διει δὲ πονηρὸς τις καὶ τοῦτο κατεῖδὼν ἀπέπεμψεν εἰς Τάρταρον, ἐπιστημονάμενος, ἐξην τε ιάσιμος ἐάν τε

τὰς ἀμαρτίας τὰ μέγιστα καὶ ὀδυνηρότατα καὶ φοβερώτατα πάθη πάσχοντας.) Παρὰ δὲ τῷ Σουΐδᾳ (λέξ. Πλάτων) φέρεται, «Διὰ τὰς τοιαύτας ἀμαρτίας διαδύνηται τοῦτος τοιαύτης ὁ διονυσίας τάττας. Καὶ φοβερώτατα πάθη πάσχοντας.» — 6. Καὶ τὰ τῶν πόλεων πραξήντων.) Καὶ ἐξ ἐλείνων οἱ ἐπραξινοὶ τὰ τῶν πόλεων, οἱ ἐπολιτεύσαντο. — 7. Τάνταλον καὶ Σίσυφον καὶ Τιτυόν.) Ἐκ τοῦ Ὁμήρου ταῦτα (Οδύσσ. Χ, 576 — 600), οἱ, καλῶς ποιῶν, τοὺς ἀδίκους

τούτους βασιλεῖς, δυνάστας, καὶ δικῆς τοὺς ἀπολύτους τῇ ἔξουσίᾳ χρωμένους, κυλαζομένους δεινῶς ἐν Ἀδου πεποίκη. — 8. Διαχειρίζειν.) Γαλλ. administrator. — 9. Καὶ εἰς τοὺς δίλους Ἑλληνας⁹) οὐ παρὰ μόνοις Ἀθηναῖσι, ἄλλα καὶ πασκοτοῖς λαϊποῖς Ἑλλησι. — 10. Οἱ δὲ πολλοὶ κ. τ. λ.) Ἀπαξάπαντες μὲν οὖν εἰς τὴν ἔξουσίαν τοῦ ἀδικεντοῦ, μάζευτος γένομενος.

ἀνίκτος δοκῇ εἶναι, ὁ δὲ ἐκεῖσε πρικόμενος τὸ προσήκουντα πάσχει. Ἐνίστε δ' ἄλλην εἰσιθῶν ὅσιως βεβιωκυῖαν καὶ μετ' ἀληθείας, ἀνδρὸς ἴδιωτου ἢ ἄλλου τινὸς ψυχὴν, μάλιστα μὲν, ἔγωγε φημι, ὡς Καλλίκλεις, φιλοσόφου τὸ αὐτοῦ πράξαντος, καὶ οὐ πολυπραγμούσαντος ἐν τῷ βίῳ, ἡγάσθη τε καὶ εἰς Μακάρουν νῆσους ἀπέπεμψε. Ταῦτα δέ ταῦτα καὶ ὁ Αἰσχός. Ἐκάτερος δὲ τούτων ῥάσθον ἔχων δικάζεται, ὁ δὲ Μίνως ἐπισκοπῶν κάθηται μόνος ἔχων χρυσῶν σκληπτρού, ὡς φησιν Ὁδυσσεὺς ὁ Ὄμηρος ἴδειν αὐτὸν

Χρύσεον σκληπτρού ἔχοντα, θεμιστεύοντα νέκυσιν.²

Ἐγὼ μὲν οὖν, ὡς Καλλίκλεις, ὑπὸ τούτων τῶν λόγων πέπεισμαι, καὶ σκοπῷ ὅπως ἀποφανοῦμαι τῷ κριτῇ ὃς ὑγιεστάτην ἔχων τὴν ψυχὴν. Χωρείν οὖν ἐχόσας τὰς τιμὰς τὰς τῶν πολλῶν ἀνθρώπων, τὴν ἀληθείαν σκοπῶν πειράσομαι τῷ ὅντι, ὡς ἀν δύνωμαι, βελτιστὸς ὅν καὶ ζῆν καὶ, ἐπειδὴν ἀποθνήσκω, ἀποθνήσκειν. Παρακαλῶ δὲ καὶ τοὺς ἄλλους πάντας ἀνθρώπους, καθόσου μύναμαι, καὶ δὴ καὶ σὲ ἀντιπαρακαλῶ³ ἐπὶ τοῦτον τὸν βίον, καὶ τὸν ἀγῶνα τοῦτον ὃν ἐγώ φημι ἀντὶ πάντων τῶν ἐνθάδε ἀγώνων εἶναι, καὶ διειδίζω σοι,⁴ ὅτι οὐχ οἵδε τὸ ἔστη σαυτῷ βοηθῆσαι, ὅταν ἡ δίκη σοι ἡ καὶ ἡ κρίσις, τὸν νῦν δὴ ἐγὼ ἔλεγον, ἀλλὰ ἐλθὼν παρὰ τὸν δικαστὴν τὸν τῆς Αἰγαίου νηὸν,⁵ ἐπειδάν σου ἐπιλαβόμενος ὅγη, χασμήσῃ καὶ ἰλιγγιάσεις, οὐδὲν ἡττού ἡ ἐγὼ ἐνθάδε, σὺ ἔκει, καὶ σε ἵσως τυπτήσει τις ἐπὶ κόρφῃς ἀτίμως καὶ πάντως προπηλακεῖ. Τάχα δ' οὖν ταῦτα μῆδός σοι δοκεῖ λέγεσθαι ὥσπερ γραῦς, καὶ καταφρονεῖς αὐτῶν καὶ οὐδέν γ' ἀντικυμαστὸν ἦν καταφρονεῖν τούτων, εἴ πη ζητοῦντες εἴχομεν αὐτῶν βελτιώ καὶ ἀληθέστερον εὑρεῖν· νῦν δὲ διότις ὅτι τρεῖς ὅντες ὑμεῖς οἶπερ σοφῶτεροι ἔστε τῶν νῦν Ἑλλήνων, σὺ τε καὶ Πῶλος καὶ Γοργίας, οὐκ ἔγετε ἀποδεῖξαι ὡς δεῖ ἄλλου τινὰ βίου ζῆν ἢ τοῦτον, ὥσπερ καὶ ἐκεῖσε φαίνεται συμφέρων, ἀλλ' ἐν τοσούτοις λόγοις, τῶν ἄλλων ἐλεγχομένων, μόνος οὗτος ἡρεμεῖ ὁ λόγος, ὡς εὐλαβητέον ἔστι τὸ ἀδικεῖν μᾶλλον ἢ τὸ ἀδικεῖσθαι, καὶ πάντας μᾶλλον σὺνδρὶ μελετητέον οὐ τὸ δοκεῖν εἶναι ἀγαθὸν, ἀλλὰ τὸ εἶναι καὶ ιδίᾳ καὶ ὀγκωσίᾳ ἔχει δέ τις κατά τι κακὸς γίγνοται, κολαστέος ἔστι, καὶ τοῦτο δεύτερον⁶ ἀγαθὸν μετά τὸ εἶναι δίκαιον,

§ 82, 2. Χρύσεον... νέκυσιν.) Ο-
δύσσ. λ, 569, ὅπου γράφεται, ανέλυτ-
σιν. — 3. ἀντιπαρακαλῶ.) Εν μέρει
καὶ ἐγὼ παρακαλῶ σὲ ἐπὶ τοῦτον τὸν
βίον τὸν ἐν δικαιοσύνῃ, ὥσπερ ἀρτεσού-
παρεκάλεις ἐμὲ ἐκὶ τὸν τῶν ἀγαθῶν

βίον. — 4. Καὶ διειδίζω σοι. κ. τ. λ.)
Ωσπερ ἀρτεσούπαρεκάλεις, ὅταν σού
οἵδε τε ἱσομαι ἐμαυτῷ βοηθησαι. — 5.
Τὸν τῆς Αἰγαίου νηὸν. ξεῖνον Αἰσχόν. — 6.
Τοῦτο δεύτερον.) Γραπτέον ζεως μετά

τὸ γίγνεσθαι, καὶ κολαζόμενον διδόναι δίκην, καὶ πᾶσαν κολακεῖαν, καὶ τὴν περὶ ἔχυτὸν καὶ τὴν περὶ τοὺς ἄλλους, καὶ περὶ ἀλιγυσις καὶ περὶ πολλούς, φευκτέον, καὶ τῇ ῥητορικῇ οὕτῳ χρηστέον ἐπὶ τὸ δίκαιον ἀεὶ, καὶ τῇ ἄλλῃ πάσῃ πράξει.

§ 83. Εὐοὶ μὲν οὖν πειθόμενος ἀκολούθησον ἐνταῦθα οἱ ἀφιέμενος εὐδαιμονήσεις καὶ ζῶν καὶ τελευτήσας, ὡς ὁ λόγος σημαίνει, καὶ ἔχσόν τινα σοῦ κακαφρονῆσαι ὡς ἀνοήτου, καὶ προπηλακίσαι ἐὰν βουληταῖ, καὶ, ναὶ μὰ Δία, σὺ γε Ναρρῶν πάταξαι² τὴν ἀτεμνή ταύτην πληγήν.³ Οὐδέν γάρ δεινὸν πείσῃ, ἐὰν τῷ ὅντι τῆς καλὸς κακαθίδες, ἀσκῶν ἀρετὴν κακπειτα οὕτῳ κοινῇ ἀσκήσαντες, τόδε ἡδη, ἐάν δοκῇ ἡμῖν χρῆναι, ἐπιθησόμεθα τοῖς πολιτικοῖς, ἦ, ὅποιον ὃν τι δοκῇ ἡμῖν τότε βουλευσόμεθα, Βελτίους ὄντες βουλεύεσθαι ἡ νῦν. Αἰσχρόυ γάρ, ἔγοντάς γε οἵτις οὐν φαινόμενα ἔχειν, ἐπειτα νεανιεύεσθαι ὡς τι ὅντας, οἵτις οὐδέποτε ταῦτα δοκεῖ περὶ τῶν αὐτῶν, καὶ ταῦτα περὶ τῶν μεγιστῶν εἰς τοσοῦτον ἡκομεν ἀπαιδευσίας. Ωσπερ οὖν ἡγεμόντες τῷ λόγῳ χρησώμεθα τῷ νῦν παραφανέντι, ὃς ἡμῖν σημαίνει, ὅτι οὗτος ὁ τρόπος ἀριστος τοῦ βίου, τὴν δικαιοσύνην καὶ τὴν ἄλλην ἀρετὴν ἀσκοῦντας καὶ ζῆν καὶ τεθνάναι. Τούτῳ οὖν ἐπόμεθα, καὶ τοὺς ἄλλους παρακαλῶμεν, μηδὲ ἐκεῖνῷ, ὃ σὺ πιστεύων ἐμὲ παρακαλεῖς· ἔστι γάρ οὐδενὸς ἀξιος, ὃ Καλλίκλεις.

ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΚΡΑΤΥΛΟΣ.

ΕΡΜΟΓΕΝΗΣ, ΚΡΑΤΥΛΟΣ, ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

§ 1. Έρμογένης. Βούλει οὖν καὶ Σωκράτει² τῷδε ἀνακοινώσωμεν τὸν λόγον; Κρ. Εἴσοι δοκεῖ. Έρυ. Κρατύλος φησίν ὅδε, ὃ Σωκράτες, ὃνδυκτος ὀρθότητα εἶναι ἐκάστῳ τῶν ὄντων ἀρθρου, «Τοῦτο τὸ δεύτερον· καθάπερ εἴκαζεν ὁ Ἐ.

§ 83. Σὺ γε Ναρρῶν πάταξαι.) Τὸ μέσον προσταυτικὸν τοῦτο ῥῆμα εἰς ἐνεργητικὸν ἀπαρτέμερατον, «Πλατάξαι,» Στρεψεν ἐλ ΔΓ. ὁ Ἐ. πειθανῶς μὲν, ὡς ἀν ἀρτώμενον ἐκ τοῦ ἀνωτέρω προσταυτικοῦ, «Ἐαστον,» οὐτεν ἥρτηται καὶ τὸ ἔτερα δύο, «Καταρροῦνται καὶ προκηλακίσαι,» οὐκ εἰδα δὲ εἰ καὶ ἀληθῶς. Καὶ καθ' ἔχυτὸν γάρ τὸ μέσον ἐνταῦθα ταῦτα δύναται δίη τῇ φάσει τῆδε, «Ἐασόν σε πλατάξαι,» Γαλλιστη, laisse-tai bauve. Τούτοις προστίθει, ὅτι καὶ φιλεὶ Πλάτων τῇ μετοχῇ Ναρρῶν συνάπτειν τὰ προσταυτικά, οἷον (Πολιτ. V, σελ. 451), «Ναρρήσας λέγεται καὶ Νομ. II, σελ. 657) «Ναρροῦντες λέγομεν.» — 3. Τὴν ἀτιμου ταύτην πληγήν.) Τὴν ἐπὲκόρρην.

— Τί δρᾶς, θν τέσσε τύπτη;
ἀποκρίνεται,

— Τύπτομει,
τουτέστιν, Έδι έμαυτὸν τύπτεται, ίε
με laisse bauve. Τούτοις προστίθει, ὅτι καὶ φιλεὶ Πλάτων τῇ μετοχῇ Ναρρῶν συνάπτειν τὰ προσταυτικά, οἷον (Πολιτ. V, σελ. 451), «Ναρρήσας λέγεται καὶ Νομ. II, σελ. 657) «Ναρροῦντες λέγομεν.» — 3. Τὴν ἀτιμου ταύτην πληγήν.) Τὴν ἐπὲκόρρην.

§ 1, 2. Βούλει οὖν καὶ Σωκράτει² Ο Ἄστιος γραμμέται κολοβωμένην τὴν ἀσχήμην διαλέγουν ἀλλ' ἡ γνώμη αὐτη εἶναις ἀπίθανος, διότι τέξεύρομεν διτε ὁ Πλάτων συγγάντις συγειθεῖται γὰρ παρεισάγει